

„FÉLJÉTEK AZ ISTENT, ÉS NÉKI ADJATOK DICSŐSÉGET!” (Jel. 14:7.) SOLI DEO GLORIA!

RADOSTYÁNI SION

A RADOSTYÁNI EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA * XV. ÉVFOLYAM 3. SZÁM * 2007. OKTÓBER * SZERKESZTI: VÁRADY ZSOLT

A TARTALOMBÓL: Útinapló a sárospataki kirándulásról * Igei gondolatok a Reformációról *
* Iskolabezárás kapcsán * Jótékonyági hangverseny Miskolc-Avason *
* Magyar szemmel: Wass Albert: Patkányok honfoglalása * Hirdetések, hírek *

ERŐS VÁR A MI ISTENÜNK, JÓ FEGYVERÜNK ÉS PAIZSUNK!

Ósi templomunk a hegytetőn

Várady Zsolt: *Emlékezés*

*Aki emlékezni tud, erős marad!
Aki emlékezni tud, hálát is ad!
Hálát a megtett útért,
Sok csodás szabadításért,
Hálát az Ég Urának
Ki Ura nemcsak mának,
De voltak, lesznek s elmúlnak.*

*Imádságra kulcsolt kézzel
Kérni az tud szebb jövődőt,
Tudja, erős karral Ki hozta ki őt
Minden szolgaság házából
Oda, hol szabadság tüze lángol,
Melegít szíveket, fényt áraszt,
Reményt szül, s új életet támaszt.*

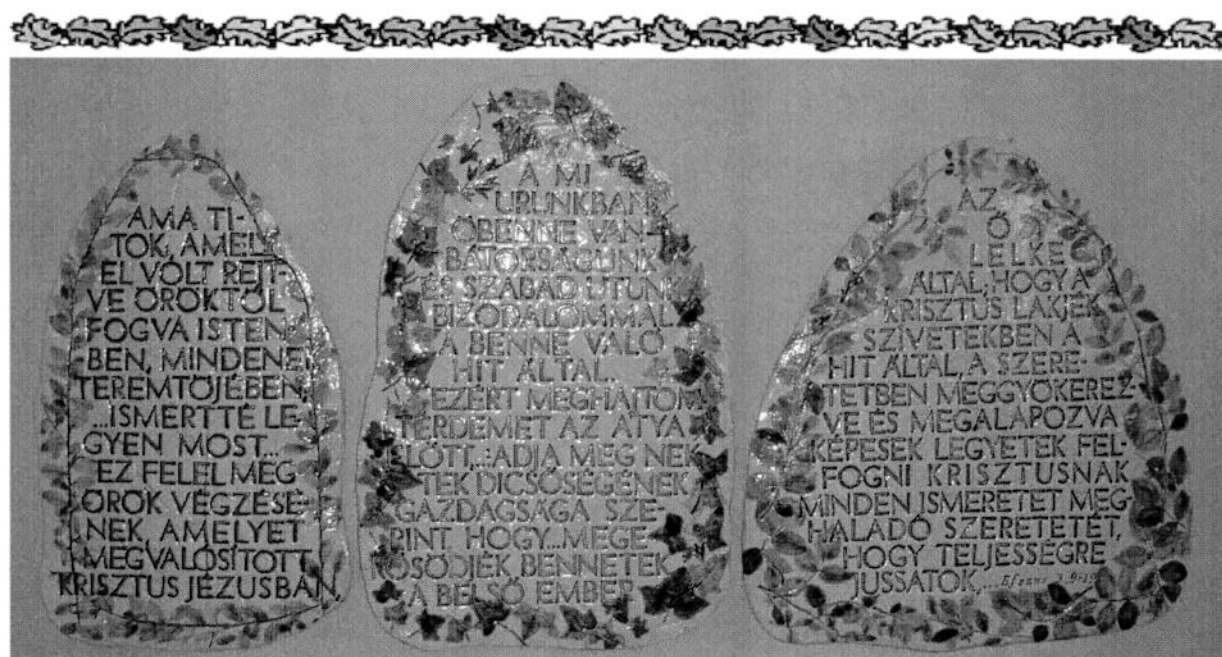
Útbeszámoló a gyülekezeti kirándulásról

Szeptember 29-re gyülekezeti kirándulást szerveztünk Sárospatakra. Reggel fél 8-kor indultunk a busszal Radostyánból. Útközben Kondón, Sajólászlófalván, Sajókápolnán, Sajószentpéteren és Miskolcon álltunk meg felvenni az onnan jönni vágyó kirándulókat. Sárospatak előtt Szerencsen megtekintettük a református templomban Rákóczi Zsigmond erdélyi fejedelem síremlékét és a várat. Szerencs felé az úton hallhattunk egy kis részt a város történetéből és nevezetességiről.

Sárospatakon először megnéztük a református templomot. Ezután a Sárospataki Református Kollégium Múzeuma következett. Majd a nagyon híres Sárospataki Nagykönyvtár szépségében gyönyörködhattunk. Ezt követően mindenkinek kedve szerint szabadprogram volt. Mindenki eldönthette, hogy megnézi-e a várat, a Szent Erzsébet év alkalmából rendezett vásáron nézelődik-e a vártemplom környékén, városnézésre indul, vagy beül egy jó vendéglőbe ebédelni. Fél 3-kor a busszal, aki akart, elindultunk a strandra. Aki nem akart jönni, annak továbbra is a városban volt szabadfoglalkozás. 17 órakor visszaindultunk a strandról, felvettük a városban egy játszótérnél azokat, akik nem a strandot választották, hanem a városnézésnél maradtak. Aztán visszaindultunk. Miskolcra érve legettük, aki ott lakik. Még Szentpéteren, Kápolnán, Lászlón és Kondón álltunk meg, mert kiszálltak az oda valók. Végül Radostyánban mindenki, ahol felszállt, ott szállt le.

Szerintem ez egy nagyon jó kirándulás volt és remélem, hogy legközelebb máshova is lesznek ilyen kirándulások.

Várady Klára

A sárospataki református templomban lévő kiállítás egy darabja

„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. Aki hisz énbennem, ..., élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”

(János evangéliuma 7:37b-38.)

Kedves Testvéreim, Szeretett Gyülekezet!

Ha szomjúhóztál már úgy igazán az életben, amikor megcserepedett a szád, nyelved ínnyedhez tapadt, látásod káprázott, és szemed kidülledt, és szinte már az ájulás határán voltál, s ha nem jutsz akkor szomjat oltani tudó folyadékhoz, véged lett volna. Ha átélted már valaha e kínzó és veszedelmes szomjúságot, akkor tudod mit jelent egyetlen korty víz. Egyetlen korty – az életet jelenti,

a túlélést, a megmaradást. Nagy kincs a víz. Mediterrán országok aszálytól kísült nyarai ébresztik rá igazán az ottlévőket. A sivatagi vándorok is tudják, akik pár deciliternyi folyadékot is nagy számítással osztanak be, mert tudják, az a pár korty víz ott az életet jelenti. Ilyen a test szenvedése, ha

nem jut elegendő vízhez. Még nagyobb azonban a lélek igénye az ige élő vízként szomjat oltó nedűjére. Hol a forrás? Jézus Urunknál. Ha valaki szomjúhozik – mondja –, jöjjön én hozzám és igyék. A samáriai asszony nem értette egykor, miről beszél neki Jézus a Jákób kútjánál. Aki test szerint él csupán, az test szerint gondolkodik és megfélekedzik a lélek dolgairól. Jézus Urunk követőinek azonban nem szabad elfelejtkezniük a lelkükről, az igazságra, az Istentől nyerhető szabadságra, a békességre, a szeretetre szomjazó emberi lélekről.

Ugorjunk most az időben vissza 490 évet, mint ahogy egy mostani éjszakan ugrunk egy órát, amikor a téli időszámításra állítjuk vissza óráinkat. 1517. van, október 31-e. Német területen, Wittemberg városában járunk. Martin Luther egyetemi tanár, ágostonrendi szerzetes vívódik lelkében, az egyház megújulásának nagy harcát vívja, s végül kiszögezi a 95 tételt, mellyel a középkori egyház megújulását, megreformálódását, reformációját indítja el az Isten ígéje szerint. A középkori katolikus (egyetemes) egyház megújult. Lett belőle az evangélium szerint megújult, megreformálódott katolikus=egyetemes egyház. Luther, Zwingli, Kálvin, Bullinger, Farel, Béza és a hazai reformátorok, Sztárai, Szegedi Kis István, Méliusz Juhász Péter és a többiek eljutottak a felismerés-

hez: Egyedül Krisztus által igazulunk meg Isten előtt ingyen kegyelemből. A lelkek szomjúhozva vágytak az ige igazságára, megújult a hitélet, megújult az egyházszerkezet, nemzeti nyelvekre fordították le a Szentírást. 1590-ben Károli Gáspár, gönci esperes által magyarra fordítva megjelent a Vizsolyi Biblia. Vajon mennyire lett maradandóvá az egyház megújulása? Nem lenne-e szükségünk ma is egy Reformációra nekünk, akik valljuk: az egyháznak és a mi életünknek is szüntelenül meg kell újulnia. Mennyire van jelen életünkben a reformáció nagy felismerése: Solus Christus, azaz egyedül Krisztus. Ha bajunk van, hozzá vágyunk? Ha fáj a lelkünk, tudjuk-e, hogy a gyógyír nála van? Ha fáj a testünk, hisszük-e, hogy azt is meggyógyíthatja? Mint a 38 éve beteget a Bethesda partján, vagy a bénákat, akik vígan szökdelve dicsérték aztán az Urat, vagy mint a vakokat, akiket látókká tett. Higgyük el, ma is tehet csodát! Tudom, hogy sok-sok nyomorúság súlyos teherként szakad rátok az életben. Bánat éget sok szívet, talán egy szeretted miatt, egy fájó emlék miatt, egy kimondott gyilkos, rossz szó miatt, amit nem tudsz többé jóvátenni, de szeretnéd, szeretnéd meg nem történné tenni. Vágyik lelked az isteni békesség áldására, ugyanakkor naponta háborogsz, mert nem úgy történnek a dolgok, ahogyan szeretnéd. Nézz először saját szívedbe, életedbe, lásd meg és vizsgálj meg érzéseidet, gondolataid tisztaságát, tiszta-e a szíved, hogy meglásd az Istent a Fiúban, benned lakozik-e a Mester szavaival, igéjével él-e a szívedben. Mert – és ezt soha ne feledd – nála nélkül semmit sem cselekedhetsz, pedig az Isten gyümölcstermő áldottjának akar téged is látni. Árad-e életedből áldás másokra is, élő víznek folyamai ömlenek-e belőled? Ittál-e az örök élet krisztusi italából, hogy szomjúhozó lelked szükségét eloltsad?

A Reformáció legyen életedben Krisztus szerinti naponkénti megújulás. Szomjazó lelked nyerjen Benne megelégtelést. Ámen. (V. Zs.)

FORMÁCIÓ-DEFORMÁCIÓ-REFORMÁCIÓ

(Olvasandó: II. Királyok 22. rész)

A világ nem VAN, hanem TÖRTÉNIK. Atomokban, sejtekben, élővilágban, az idő múlásában mindannyian TÖRTÉNÜNK. Csak Isten az, aki VAN. Vagyok, Aki vagyok, leszek, Aki leszek. A világ, egyház, üdvösség történik. Világtörténelem – egyháztörténelem – üdvösségtörténelem.

Osztálytalálkozón sokszor mondják. Semmit sem változtál. Elég nagy baj ez. Csak egy múzeumban nem szabad még egy széket sem arrébb tenni. Ne váljon múzeummá az életünk, az egyházunk. Minden változik – mondták a görögök.

Régről elővett prédikációkat sokszor el sem tudjuk mondani, annyit változtunk mi magunk is. Minden vasárnap a prédikáció lehetőség a tökéletes nyelv keresésére (Umberto Eco).

Nádas Péter mondja: író az, akinek gondot okoz az írás. Lelkész az, akinek gondot okoz a prédikálás, vagyis örökké elégedetlen, mindig a tökéletes nyelvet keresi.

Csak a tehetségesek szoktak elbizonytalanodni önmagukban, a tehetségtelenek magabiztosan mennek a semmibe vezető utakon.

Európa és Magyarország ma reformok lázában ég. Minden társadalmi rendszert meg akarunk reformálni: egészségügy, nyugdíj, oktatás stb. Új reformáció korszaka ez?

Hittanórai példa a gyerekeknek a nyakkendőről szól, amit összegyűrt a kisfiam. Formát kapott a gyárban, deformálódott, re-formálni kell.

Ahogy Jósiás király kőművesei re-formálják a jeruzsálemi templomfalakat. De nemcsak a homlokzatot, a kulcsínt csinosítják, mert újulás nélkül a tisztulás csak kozmetika. Tisztulás nélkül az újulás viszont képmutatás. Bontani kell a falakat, a belbecs reformációja is megtörténik, megtalálják az elfelejtett szent tekerceket.

A falak rejtett kamráit és a szívek titkos kamráit egyaránt érinti a reformáció. A reformáció is kibontotta, leporolta, megtisztította az évszázadok alatt befalazott, tévtanításokba becementeződött Igét. Nem falazott tovább a Biblia meghamisítóinak.

Kéz a kézben megy tovább a törvénytekerics: munkások – főpap – kancellár – király – prófétanő – és végül felolvasni a népnek. Vagyis nem a pápai tanítói hivatal privilégiuma az ige magyarázata. Minden társadalmi réteg kezében ott van.

(A munkások hogy vigyáztak rá. Nemrég Pécsen pótolhatatlan műemléket károsítottak meg felújítás alatt sörözgető kőművesek. Hol vagyunk már a 60-as évektől, amikor vidéken, falvakban munkások, parasztemberek író-olvasó találkozókon Juhász Ferencet, Illyés Gyulát hallgatták, olvasták.)

A reformáció is betartotta a sorrendet. Az egyház odaadja az Igét a kancellár, a fejedelem kezébe, hiszen a nép még olvasni sem tud. A fejedelem kollégiumot alapít, oktatást, bibliafordítást pártfogolja. A gótika fényűzése helyett puritán falú iskolák épülnek.

Kultusz – kultúra: oktatás, művelődés, gazdasági, társadalmi élet, hogy minden és mindenki megművelt legyen.

Amíg az egri és pécsi basák 150 évig török fürdőkben lustálkodtak, addig az erdőkbe, nádasokba menekült magyar nép a Szentírásban tisztult és fürdött meg.

„Haj, de bűneink miatt gyúlt harag kebledben...”

A reformáció minden földi reformintézkedésnél sürgetőbb, döntőbb, egzisztenciális napi parancs, életünk állandó felülvizsgálata.

ITT ÉS MÁST! Amit elkezdhetek akár már most vasárnap is, úgy, ahogyan egyszer egy pap így állt ki a gyülekezet elé: Testvérek, ma nem prédikálok, ma akarok nektek mondani VALAMIT.

Kovács Csaba Tiszanánáról 2007. szeptemberben

GONDOLATOK, MELYEK EGY MEGSZÜNT ISKOLA KAPCSÁN SZÜLETTEK

Szomorú dolog, de ma már le kell írni: volt egy iskola. Volt Radostyánban egy iskola, amely megszakítás nélkül működött a XVI. század végétől kezdve. Átélt törökvilágot, átélt mint az evangélium szerint megújult egyház (református egyház) iskolája Habsburg rekatolizációs törekvéseket, forradalmat, szabadságharcot, 2 világháborút, az országban máshol örülten vérengző Kohn Bélás 19-es vörösterrot, 1944 végétől szovjet-orosz megszállást. De nem élte túl a megszállók árnyékából előbúvó és azok fegyvereitől oltalmazott Magyar Kommunista Párt államosító politikáját. 1950. január 14-én „tollvonással” megszűnt létezni, mint az egyház iskolája, a régiek elnevezésével, mint az egyház veteményes kertje lenni. Nem nevelhette többé református keresztyén erkölcsi értékek szerint a rábízott ifjúságot. A tanítási napok többé nem imádsággal kezdődtek s fejeződtek be. Nem kellett könyörögni többé áldásért, mert a szocialista ember öntudatos lény. Tudja szándékát, melyet a néppel tűzön-vízen át meg is valósít. Mezőgazdasági, de a halálraitélt csonkaországból a Horthy-időben kiemelkedő, sok tekintetben világszinten is versenyképes iparral rendelkező országból, vas és acél országát építeni a párt vezetésével. Sokan vallják ma is, hogy a Párt tette őket emberré. Lehet, de olyanná is. Felduzzasztották a földjeiktől, családi gazdaságuktól megfosztott vidékiekkel a városokat, gyökértelen proletárokká, gyári munkásokká téve őket. Fel kellett építeni a szovjet ideológia szerint Kazincbarcikát, a mai Tiszaújvárost (Leninvárost), a mai Dunaújvárost (Sztálinvárost; ó micsoda városnevek!) Miskolcra is tízezrek költöztek. ...és a többi vidéki városba. S a vetés, az istennélküli világrend vetése hamar kisarjadt. Szárba szökött, s teremni kezdett. Magukat „önmegvalósítani” vágyó boldogtalan emberek tízezreit, százezreit, millióit. Teremni kezdett válásokat, meg nem született gyermekek sok százezreit, alkohalmámorba menekült elrontott életeket, önkezéség által elpusztultakat, kiszolgáltatott, nincstelen, hajléktalan szerencsétleneket. Kiürültek a templomok, és megüresedtek a prédikációk (volt persze kivétel). Tanácstalanul, becsapottan támolgyott a nép a szépnek ígért kommunizmus víziója felé. De az délibábként egyre távolabb és távolabb került az emberek szeme elől. Hirtelen pedig azt vette észre nincstelené válva az, aki még bírt a nagy agy mosás után annyi ítélőképességgel és meglátással, hogy az egykori diktátorok és rendszerszolgák a legharsogóbb demokraták lettek, az internacionalizmus világproletárságát legjobban éltető magukat emberszeretőnek, humanusnak beállított milliárdos nagytőkésekké változtak. Gyorsan szerzett javaik védelmére törvényeket is hoztak, mondván ez a nemzet érdeke. A média azt kürtölte és kürtöli ma is a fejekbe, ami beleillik a képbe, mert ugye a nép azé, aki megműveli. Szavazni is arra szavaz a napi gondokkal küszködő, ami pillanatnyi előnyére válhat. Ma nincs anyagi függetlensége tömegeknek, ami alapja minden jól működő demokráciának. Azért szavazok erre, vagy arra mert meggyőződésem az, aminek következményeit vállal-

lom. Azért szavazok erre vagy arra, mert tisztában vagyok alapvető dolgokkal. Ismerem közösségem, nemzetem, hazám múltját, történelmét, abból tanulságokat, összefüggéseket vonok le magamnak jelenemre és jövőmre nézve. A fa levelét nem sodorja el a vihar, amíg az ágon van, táplálkozik a gyökér által felszívott, a szállítóedények által odajuttatott életnedvekből. Csak, amikor megszakad ez az életadó kötődés, akkor hal el, hull le, és sodorja tova az enyészet könyörtelen szele, de a legkisebb szellő is. Így van ez minden emberrel. Aki elfeledte vagy megtagadta múltját, aki elfeledte azt, hogy a nemzet érdeke az egyén érdeke felett áll, az vegetálhat még a jelenben, de menthetetlenül leszakítja azt a nemzet fájának koronájáról és elsodorja az első fuvallat is. Ha az egyén, vagy a nép elszakad az elődök által felépített, végigküzdött, keservesen megharcolt alapoktól, VÉGE van. S most térjünk vissza az iskolához. A külső veszedelem nem szüntette meg. Csak amikor az őrlő szű belülről kezdte el rágni a nemzet élete fáját, akkor recsent, s szakadt le nagy roskadással valami. Az MKP sugallta 1948. évi XXXIII. tc. végrehajtása volt az első döfés, egy jól működött, életképes közösségen belül érdekek ütköztetésével gyengíteni, örölni fel az erőket. 1950 államosítására a koronát 2007 tette fel. Megszűnt több mint 400 esztendő folyamatos működés után egy mindig élni akaró közösség iskolája. (V. Zs.)

Adalékok az iskolatörténehez levéltári és egyéb források alapján

1596. Díjlevél a radostyáni iskolamester (tanító) javadalmáról (Sp. Lvt.).

1780. Már megvolt az iskola, a Helytartótanács kimutatása szerint: 20 tanítvány volt (megj. Ballagi K. p144. Borsod és Mk. tanügyi állapota, 1888.).

1782. nov.27. a radostyáni egyháznak nincs pénz vagy ... fundatziója helységünk élő pecsétjével... sokkal inkább az oskolának kúrator Szabó István, a helység bírása Lehotai György (Sárospataki Egyházkerületi Levéltár A./XIX./6816./372.).

1802. Iskola építetett (Vladár József, Sp.Lvt. D./CXXIX./72.695./640-22.).

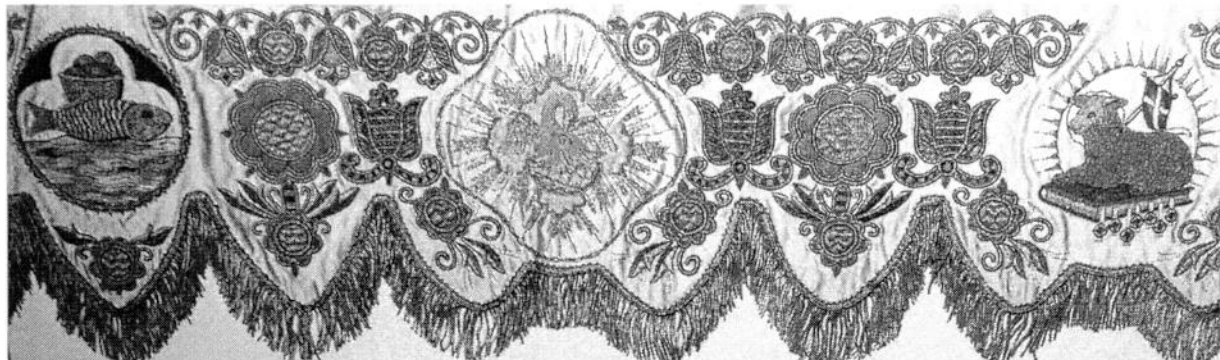
1804. Új iskolaház épül egyházközségi jegyzőkönyv (Ballagi K. p.144.).

1821. Átalakítása az iskolának, mert szűknek bizonyult (Ballagi K. p.144. jkv.).

1868. Leégett az iskolaház (Ballagi K. p144.; és jkv.), cseréptetőzettel új iskolát épített az egyház

1879. A tanítói lakás kényelmesebbé tétetett...tanító Papp Dániel 18 éve (fényképe is megvan) (Ballagi K.p144.), iskolai berendezés, fali olvasóablák, két térkép, Magyarország és Európa, számoló gép, természetrajzi, természettani ábrák.

1914. Felépíti az egyházközség a ma is meglévő iskolaépületet, aminek egyik fele kántortanítói lakásnak épült.

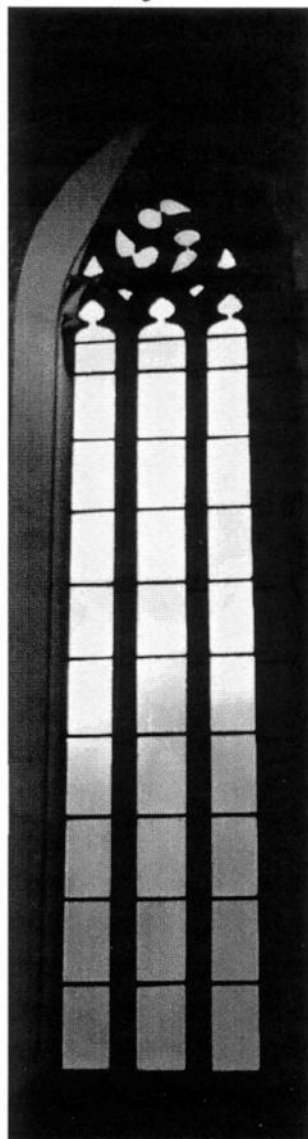
JÓTÉKONYSÁGI KONCERT AZ AVASI TEMPLOM JAVÁRA

„Szolgáljatok teljes szívvel és teljes énekkel!”(Józsué 22:5.)

Kuttor Diána gyülekezetünk kántora teljes szívvel és teljes énekkel szolgálja az Urat. Többször bizonysgot tett már erről a mi kis közösségünkben. Hétről hétre megszólaltatja templomunk orgonájának sípjait, de többször hallhattuk már a saját „hangszerén” énekelni nemzeti ünnepeinken. Istentől kapott tehetségével jól sáfárkodik, szorgalmasan képzi, fejleszti gyönyörű énekhangját, amivel legutóbb, október 28-án, vasárnap délután örvendeztette meg hallgatóságát Miskolcon, az Avasi templomban. Diána két fiatal művésztársával Ecsedi Péter énekessel és Réz Lóránt orgonistával közösen jótékonyági koncertet adtak a műemléktemplom javára. Isten házában, Istent dicsérő énekek csendültek fel. Elsőként a reformáció évfordulójára is emlékezve a Luther Márton által szerzett evangélikus himnuszt hallhattuk, melynek első sora, az evangélikusok köszöntése is:

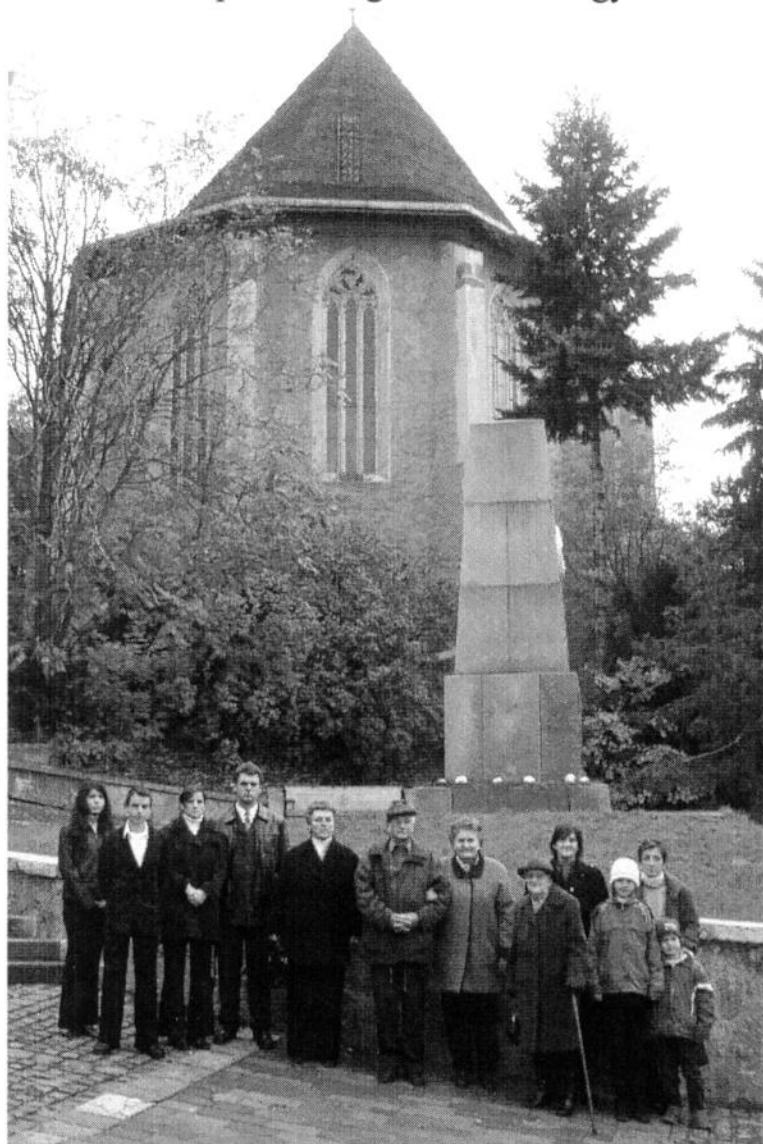
Erős vár a mi Istenünk,
 Jó fegyverünk és pajzsunk.
 Ha ő velünk, kicsoda ellenünk?
 Az Úr a mi oltalmunk.
 Az ő ellenség most is üldöz még
 Nagy a serege, csalárdság fegyvere,
 Nincs ilyen több a földön.

Engem ért az a megtiszteltetés, hogy konferáljam a koncert műsorát és szóljak az egyik legfontosabb ünnepről, október 31-ről, a Reformáció napjáról. 1517-ben, Wittenbergben, ezen a napon Luther Márton Ágoston-rendi szerzetes kiszegzi az egyházi üzérkedést elítélő 95 pontból álló tételsorát. Azt hirdeti, hogy egyedül a hit által üdvözülni az ember, nincs szükség egyházi közvetítésre, a halál előtti búcsúcédulák, feloldozó levelek árusítására, hogy nincs szükség a hatalmas egyházi vagyonokra sem, illetve elveti a pápai hatalom elvét is. Szorgalmazza az anyanyelven tartandó istentiszteleteket. A reformáció diadalra segíti a magyar nyelvet is, azáltal, hogy Károli Gáspár gönci lelkész, esperes 1590-ben Vizsolyban kiadja az általa magyar nyelvre fordított Bibliát, melynek kiemelkedő jelentősége volt a magyar művelődéstörténetben. Hazánkban a Luther tanait továbbfejlesztő Kálvin János, genfi reformátor által hirdetett irányzat terjedt el. Magyarországon Méliusz Ju-

hász Péter alapította meg a kálvinista egyházat Debrecenben és ezért kapta a város a „kálvinista Róma” nevet. A reformáció nagy társadalmi változásokat hozott és óriási hatással volt a tudományok és a művészetek fejlődésére is.

A jótékonysági koncert előadói olyan fiatal muzsikusként, akik tehetségükkel szolgálják az Urat és református egyházunkat is. Ez utóbbi alkalommal a jó öreg avasi templom orgonájának a javítására adományoztak a koncert résztvevői, köztük a radostyányi gyülekezet lelkipásztora, családja és még a gyülekezet néhány tagja. Ez az alkalom arra is jó volt, hogy aki még eddig nem látta a XV. században épült Avasi templomot, az rácsodálkozhatott az épület méltóságteljes, késő gótikus szépségére és jó akusztikájára.

Kuttor Diána és zenész társai remélik, hogy méltó utódai lesznek azoknak a híres ének-és orgonaművészeknek, akik a Miskolci Nyári Zenei Fesztiválokra szoktak hangversenyezni a város egyik jelképévé vált Avasi templomban. Isten áldását kérjük, hogy tehetségüket kibontakoztathassák és köszönjük szépen a zenés vasárnap délutánt.

Kardos Katalin presbiter

„... és semmi kétségünk nincs afelől, hogy Jézus minékünk Krisztusunk, azaz Megváltónk, s hogy amint őáltala nyerjük el bűneink bocsánatát és megszenteltetésünket, ugyanúgy őáltala részesülünk az üdvösségben is.”

(Kálvin János)

MAGYAR SZEMMEL: PATKÁNYOK HONFOGLALÁSA

Tanulságos mese fiatal magyaroknak

Az ember háza ott állt a dombon és uralkodott. Uralkodott a kerten, fákon, bokrokon és veteményeken. Uralkodott a szántóföldeken, réteken és legelőkön, és uralkodott az erdőn is, amelyik a domb mögött kezdődött és felnyúlt egészen a hegyekig. A fák gyümölcsöt teremtek, a gyümölcsöt leszedte az ember, aki a házban élt, és eltette télire. Összegyűjtötte a veteményt és a pincébe rakta, hogy ne érhesse a fagy. A szántóföldekről begyűjtötte a gabonát, a rétekről a szénát és az erdőből a tüzelőfát. És mindent úgy helyezte el a házban, vagy a ház körül, ahogy az a legcélszerűbb volt. Tél kezdetén beterelte állatait a legelőről, meleg istállóban adott szállást nekik, és gondoskodott róluk. Így élt az ember.

Még tudni kell azt is, hogy a ház kéményén tavasztól ősziig golyák álldogáltak, s az eresz alatt egy fecskepár fészkelte. Tudni kell, hogy tavasszal rügyező nyírfák illata vette körül a házat, s nyáron madárdal és sok virág.

A háznak nagy vaskos falai voltak, s az ember évente egyszer fehérre meszelte őket, kivéve ott, ahol vadrózsa kúszott reá. Ez a vadrózsa június derekán virágzott, s olyankor a szélesre tárt ablakon keresztül az illat beömlött a szobákba.

Így élt a ház és benne az ember, sokáig. Egy borús őszi napon, mikor az eső zsinóron lógott az égből, valahonnan két kis ázott szürke patkány érkezett. Messziről jöttek, fáztak és éhesek voltak. Meglátták a házat, besurrantak a nyitva hagyott ajtón és elrejtöztek a pincében. Ennivalót bőven találtak, jóllaktak és hamarosan hizni kezdtek. Télen már fiaik voltak s tavaszra megint. A fiatal patkányok, akik ott nőttek fel, már otthonuknak érezték a házat, és úgy futkostak a pincében, mintha övék lett volna.

Az ember eleinte meg sem látta őket. Később észrevette ugyan, hogy valami eszi a veteményt, de nem törődött vele. Volt elég. Jutott belőle annak, aki éhes. Egyszer aztán meglátott egy fal mellett elszaladó patkányt. Milyen apró és milyen félnék - gondolta. Éljen hát ő is, ha akar.

És telt az idő, és a patkányok szaporodtak. Először feltúrták a pincét. Aztán ásni kezdték a falakat. Kanyargós, mély lyukakat fúrtak belé, keresztül-kasul, és itt-ott már a szobákba is eljutottak. Az ember csóválta a fejét, mikor szobájában az első patkánylyukat meglátta. És mert nem szerette a rendetlenséget: betömte, és bemeszelte a nyílást. Másnap reggelre újra ott volt. Az ember háromszor egymás után tömte be, és a patkányok háromszor egymás után fúrták ki megint. Akkor az ember legyintett, és azt gondolta:

- Ők is kell, hogy éljenek. S ha nekik csak így jó, hát legyen. És attól kezdve nem tömte be többé a lyukakat. A patkányok pedig rohamosan szaporodtak tovább, és szaporodtak a lyukak a ház falában is. Már nemcsak a pincében, hanem a kamarában, a padláson, sőt éjszakánként a szobákba is besurrantak, és megrágtak minden megrághatót. Egyszer aztán, amikor az ünneplő csizmáját kezdték rágni, az ember megharagudott, és odasújtott bajával. Az egyik patkányt fejbe találta éppen, s a patkány kimúlt. Vérig sértve rőfentek össze erre a patkányok. És azonnal kihirdették, hogy az ember ellen-

ség, aki nem hagyja őket élni, szabadságukat korlátozza, jogaikat mellőzi, gyilkos, gonosz és önző.

- Nem leszünk a rabszolgái tovább! - visította a főpatkány egy zsírosbödön tetejéről. - Követeljük a szabadságunkat, és a jogainkat. - És a patkányok elhatározták, hogy harcot kezdenek az ember ellen. Az ember minderről nem tudott semmit. Haragját hamar elfeledte, vett más ünneplő csizmát magának, és nem törődött a patkányokkal tovább. Pedig akkor már rengeteg sokan voltak. Megették a pincében az összes veteményt, a kamarában az összes lisztet, és az összes sajtot, sőt már a szalonnát is rágni kezdték, pedig tudták, hogy az az ember legféltettebb kincse, amiből még a kutyájának sem ad.

Az ember, mikor ezt észrevette, fogta a megmaradt szalonnát, rúdra kötözte, s a rudat a dróttal felakasztotta a gerendára. Ebből lett aztán csak igazán nagy felháborodás a patkányok között. - Szentelenség, gyalázat! - kiabálták, mikor rájöttek, hogy nem férközhetnek hozzá. - Elrabolja az élelmünket, kifoszt, kizsákmányol! Nem tűrjük tovább! - És fellázadtak. - Mienk a ház - hirdették ki maguk között -, mienk is volt örökké, csak megtűrtük benne az embert, amíg jól viselte magát! De most elég!

S egy éjszaka, amikor aludt, rárohantak az emberre, összeharapták, kikergették a házból, messzire elüldözték, s aztán büszkén kihirdették a kertnek, a fáknak, az állatoknak és a madaraknak még a virágoknak is -, hogy a ház ezentúl nem emberország többé, hanem patkányország, jog és törvény szerint. S azzal uralkodni kezdtek patkánymódra. Mindent felfaltak, ami ehető volt, és mindent megrágtak, ami nem volt ehető, de szemük elé került. Kiürült rendre a pince, a kamara és a gabonás. Elköltöztek a madarak, elpusztultak a virágok, a ház fala omlani kezdett és megfeketedett, fák és virágok illatát bűz váltotta föl. A vetemény ott pusztult a földben, mert nem szedte ki senki. A gyümölcs megérett, lehullt, és elrohadt. A gabona aratatlan maradt, kimosta az eső, és kicsépelte a szél. És eljött a tél, és a patkányok addigra már megették mindent, ami ehető volt, megrágtak mindent, ami rágható volt. A falak tele voltak lyukakkal, a tetőről lehullott a cserép, ablakok és ajtók alatt öles nyílások tátongtak. És akkor éhezni kezdtek, mert nem volt egy szem gabona több, és az ajtók hasadékain, meg a falak odvain besüvített a szél, a megrongált tetőn behullott a hó, és nem tudtak segíteni magukon.

Először veszekedni kezdtek, marták és ölték egymást, rágták és ették egymást, de végül is nem tehettek egyebet: fölkerekedtek és otthagyták a tönkretett birodalmat.

Az ember pedig tavaszra szépen visszajött megint, rendbe hozta a tetőt, kitakarította a házat, a falakat megigazította, kimeszelte, a földet felszántotta, vetett és ültetett, s mire megjött a nyár, újra virágillat és madárdal vette körül a házat. Őszire ismét megtelt a pince, a kamara és a gabonás, és mire jött a tél, olyan volt már minden, mintha semmi sem történt volna.

Azonban elrejtőzve maradt mégis néhány patkány a falakban, vagy a pince gödreiben. És amikor az ember észrevette, hogy újra szaporodni kezdenek, hosszasan elgondolkodott, hogy mit is tegyen velük.

Ti is gondolkodjatok, s aszerint cselekedjete!

Wass Albert

HIRDETÉSEK

Október 31-én este 5 óraker ünnepi istentiszteletet tartunk a hittanosok műsorával a **Reformáció** alkalmából a templomban.

November 2-án bűnbánati istentisztelet lesz este 5 óraker a templomban.

November 4-én a délelőtti 10 óraker kezdődő istentiszteleten újbör alkalmából **úrvacsorát** osztunk a templomban.

November 17-én gyalogos **templomtúra** lesz a Pitypalatty-völgyön. Túravezető Király Gábor sajkókápolnai lelkész. Indulás Varbórol reggel 8 óraker.

HÍREK

2007. október 28. Kuttor Diána énekművész-kántorunk, Ecsedi Péter énekművész és Réz Lóránt orgonaművész jótékonyági hangversenyén voltunk radostyáni hívek kb. 25-en a miskolc-avasi templomban. A műsoron J. S. Bach, A. Stradella, Camille Saint-Saens, César Franck, Joseph Haydn, Bárdos Lajos művei hangzottak el.

2007. október 28-án Várady Zsolt lelkész szolgált délelőtti és délután Sajókápolnán.

2007. október 27-én eltemettük Sajókápolnán id. Soós Lajos 82 évet élt nyugalmazott lelkipásztort.

2007. október 21-én a szószékcseré alkalmából Radostyánban Kemény István alacskai, Alacskán Várady Zsolt radostyáni lelkész prédikált. A délelőtti istentisztelet folytatásaként megemlékeztünk 1956. október 23-rol, ünnepi műsor keretében elhelyezve a község és az egyházközség koszorúit a kopjafánál.

2007. október 14-én Eltemettük özvegy Kiss Jánosné Lukács Piroska (83 é.) testvérünket.

2007. október 13. Radostyáni szüreti felvonulás volt lovasszekerekkel, kocsikkal a szomszéd falvakba is ellátogatva.

2007. október 7-én a délelőtti istentiszteleten Csíkos Lilla konfirmációja és fia, Golyán Bence keresztelője volt, délután pedig Cserkúti György és Csíkos Lilla esküvője a templomban.

2007. szeptember 29. A radostyáni hívek Szerencs-Sárospatakra rándultak ki. Csodálatos őszi idő volt, jó hangulat és sok látóval.

2007. szeptember 22-én este 5 óraker John Matthew Rossiter és Homolay Krisztina esküvője volt a gödöllői Grassalkovich kastély kertjében.

2007. szeptember 22. délelőtti kb. 50-60 iskolás biciklis látogató érkezett Sajószentpéterről. Megnézték a műemlék templomunkat.

2007. szeptember 16. Lehotai János 84 évet élt atyánkfíát temették.

2007. szeptember 14. Védőnők jöttek az ország minden tájáról. Meglátogatták a templomot.

2007. augusztus 26. Házi istentiszteleten vettünk részt dr. Karácsonyi Jánosné tanítónőnél.

2007. augusztus 26. Homolay Krisztina keresztelője és konfirmációja volt a templomi istentiszteleten.

2007. augusztus 19. Radostyán ünnepén augusztus 20-a alkalmából, a lelkipásztor ünnepi beszédet mondott.

2007. augusztus 3. A II. Varbói Református Családi Nap gyermekvonzó rendezvényen voltunk Radostyánból.

2007. július 28. Egy igen jó hangulatú nap részesei lehetünk a radostyáni főzőverseny alkalmával.

2007. július 26. Kántorképző – záróhangversenyen voltunk Miskolcon, a Kossuth utcai templomban, ahol kántorunk, Kuttor Diána végzős kántor is részt vett a műsorbán.

2007. július 24-én temették el özv. Bencsics Istvánné Goór Piroskát (80 é.).

2007. július 16-án temették el özv. N. Szabó Gyuláné sz. Gulyás Ilonát (81 é.).

2007. július 3. A lelkipásztor a Nőszövetség istentiszteletén prédikált Miskolcon az egyházkerületi székházban.

2007. július 2. Pataki ifjúsági táborban vettek részt ifjaink.

2007. július 1. délután Parasznyán prédikált a lelkész.

2007. június 25. Hittanosok elke-rekeztek a varbói tóhoz és Fónagyságra.

2007. június 24. Szalay Valéria keresztelője volt a templomban.

RADOSTYÁNI SION

A Radostyáni Református
Egyházközség Lapja
Szerkesztő és kiadó:

Várady Zsolt lelkipásztor
H-3776 RADOSTYÁN

Kossuth L. utca 2-4. szám
Drótposta:

radostyan@gmail.com
Telefon: +36/48/424-570
+36/30/6392903

Honlapcímünk a világhálón:
[http://www.parokia.hu/
template2.php?id=871](http://www.parokia.hu/template2.php?id=871)

Megjelenik: Igény szerint,
évente legalább egyszer
Adomány az újságra példányonként: 50 Forint
Lapunknak szánt írásait, észrevételeiket a fenti címre kérjük.

XV. évfolyam 3. szám
(35. szám)

2007. október

„VIGYÁZZATOK ÉS IMÁDKOZZATOK...” (Mt.26:41.)